

diện của gia đình dòng họ tổ tiên. Nếu không có những lễ này, có lẽ chúng ta cũng như con cháu của chúng ta vì sinh kế hoàn cảnh sống vật chất quay cuồng mà mình quên đi cội nguồn là một điều đáng tiếc lắm thay! Ngày Tự Tứ là ngày mà các chư Tăng sau khi mãn hạ tụ hội về. Với tâm thanh tịnh của chư Tăng chứng minh chú nguyện cho ông bà cha mẹ, người thân thương của chúng ta còn tại thế được phước báo như thiên, tâm luôn hướng thiện, bỏ ác làm lành; đã qua đời xin nguyện thoát khổ ngục hình, nguyện sanh An Dưỡng Quốc.

Trong thời gian tu, tôi may mắn thỉnh được bộ sách 7 cuốn: Những Cánh Sen Hồng của Hòa Thượng Thích Phước Huệ. Về nhà, tôi dành tất cả thời giờ để đọc các quyển sách quý ấy. Tôi giựt mình tỉnh ngộ, thì ra bấy lâu nay tôi đã đi sai đường, chạy theo ảo ảnh, tu theo phương tiện bên ngoài mà tôi cứ chấp chặt lấy, lại còn cho đó là tôi có được những công đức. Tâm ích kỷ, hẹp hòi, thiếu cận của tôi nghĩ mình đi chùa lạy Phật là đã tu tạo phước rồi, có ngờ đâu đó chỉ là tôi đi chùa lạy Phật với tâm cầu nguyện xin Phật, Bồ Tát ban ơn, ban phước lành, với chút ít tài vật, trái cây, bông hoa, nhang đèn mà tôi lại xin Phật mang lại cho con

người sự bình an trong tâm hồn. Chỉ có tinh thần an vui tự tại mới là chân hạnh phúc, loại bỏ những vô minh phiền não, quán xét lại chính mình, quay về sống với bản tánh thanh tịnh chân như của mình. Chúng ta rất may mắn, tuy sanh ra đời không đúng vào lúc Phật còn tại thế, nhưng nhờ có những giáo lý của Đức Phật dạy, còn có kinh luật luận, còn có những đệ tử Phật, những thánh Tăng, những vị sư chân chánh thay Phật mà chỉ dạy chúng ta cùng tiến tu trên bước đường giác ngộ, giải thoát.

Qua khóa tu Báo Ân 3 ngày, tôi như người sực tỉnh cơn mê. Tôi đã bỏ phí thời gian quý báu của mình, tôi đã mãi đeo đuổi những chuyện viển vông, phiền toái, thích vật chất tạm bợ mà nghĩ là của mình vĩnh cửu. Ngày nay biết được những sự lỗi lầm, tôi thành tâm sám hối. Giờ tôi hiểu được: đi chùa lạy Phật, tụng kinh là để trưởng dưỡng tâm từ bi, tôi cố gắng tu sửa thân và tâm mình. Tuy đi chùa lạy Phật, tụng kinh là phương tiện, hình thức bên ngoài, nhưng nhờ hình thức bên ngoài đó nó giúp chúng ta phát khởi tự tâm của chúng ta. Chúng ta đi chùa tức chúng ta nương tựa Phật Pháp Tăng bên ngoài, cũng là để đánh thức trở về nương tựa nơi Phật Pháp Tăng sẵn có trong mỗi chúng ta, là nương về

tánh giác của mình, là tự diệt phiền não, phá si mê để trí giác hiện bày, là nương về tâm chánh đạo của mình, lòng từ bi, thương xót cứu giúp chúng sanh. Bản tâm mỗi người vẫn hằng thanh tịnh, nhưng vì vọng thức quay cuồng nên thành ô nhiễm. Giờ đây chúng ta lắng tâm, chặn đứng vọng thức để tâm trở lại thanh tịnh là chúng ta nương tựa nơi Tăng của chính mình rồi vậy.

Tu Phật có rất nhiều pháp môn, mà Thiền, Mật, Tịnh là thường nghe xiển dương nhiều nhất. Ngoài Mật ra chỉ còn Thiền và Tịnh Độ, tôi phải chọn một để làm cứu cánh cho đời mình. Qua bộ sách Những Cánh Sen Hồng của Hòa Thượng Thích Phước Huệ dạy, quyển nào trang nào Hòa Thượng cũng đều dạy rõ pháp môn niệm Phật, chỉ rõ những lời của Phật, Tổ đã dạy, những cổ đức, người xưa đã tu chứng thành đạt vắng sanh về cõi Cực lạc, thật là một pháp môn vi diệu vượt thắng tất cả các pháp môn khác của thời mạt pháp này. Nhận rõ căn cơ, trình độ, tôi chọn pháp môn niệm Phật, với Hồng Danh Nam Mô A Di Đà Phật, ngoài thời khóa mỗi ngày tu niệm Phật ra, tôi luôn nhớ giữ trong tâm A Di Đà Phật. Vì đạo Bồ đề, vì thoát ly sanh tử luân hồi, tôi nguyện cố gắng tu niệm Phật, cầu vãng sanh Tây Phương Cực Lạc Thế Giới của Đức Phật A Di Đà, tất cả mọi công đức tôi đều hồi hướng cùng pháp giới chúng sanh đều trọn thành Phật đạo. Tôi cố tránh bớt các duyên đời để tâm tôi bớt nghĩ những việc hơn thua, thắc mắc, không mản đến những chuyện thế gian thường tình nữa. Tôi thâm cảm ơn chị Dung đã giúp tôi, đã thức nhắc tôi trở về với bản tâm thanh tịnh của mình, chị đúng là Thiện Tri Thức vậy.

Tịnh Kiên

